

Đề bài

Em hãy tả cảnh
bão lụt ở miền
quê em (hoặc ở
một vùng khác
mà em đã được
theo dõi trên
truyền hình).

Bài làm

Ý định ra Hà Nội đón xuân năm 2000 – xuân Canh Thìn cùng với Li và gia đình, thế là đành cuốn theo chiều gió! Nhưng chắc hai bác và Li cũng thông cảm cho hoàn cảnh của Chi nói riêng và nhân dân Thừa Thiên Huế, nhân dân miền Trung nói chung, những người vừa trải qua trận bão lụt thế kỷ. Khi viết những dòng này, trong trí Chi lại chợt hiện lên mấy câu thơ tả bão của Tế Hanh:

Cơn bão nghiêng đêm,

Thổi tróc cây, bay lá

Cứ gạt chuyện tâm tình riêng tư ra, chỉ nói chuyện tả bão và hậu quả của nó thôi, thì cơn bão trong thơ Tế Hanh cũng chỉ đáng là cháu chắt của đợt bão lũ vừa rồi ở quê mình mà thôi, Li ạ! Hồi ấy chắc cậu cũng được theo dõi tình hình qua tivi? Nhưng những gì thấy được trên màn ảnh so với thực tế cũng chỉ là vài ví dụ tiêu biểu. Bây giờ, đại nạn Hồng Thủy đã qua, thành phố Huế – Cố đô đã hồi sinh, hàng cây xanh đã thẩm lại, nhưng bao nhiêu dấu vết khủng khiếp của nó vẫn ngày đêm nhức nhối như vết thương chí mạng vừa mới khép miệng. Chi ghi lại trong bức thư cuối năm ngắn ngủi này một vài hình ảnh của Thủy thần nổi giận, cốt giúp Li hình dung rõ thêm sức tàn phá ghê gớm của Thủy – Hòa đạo tặc.

Dầm dề mưa gió cuối thu xứ Huế cũng là chuyện thường ngày từ bao đời. Vậy mà khi nghe Đài tiếng nói Việt Nam thông báo mấy lần bão xa, bão gần, Tổng cục Thủy văn – Khí tượng dự báo sẽ có mưa to, thậm chí rất to trong vài ngày tới, thì nhiều người ở đây đều chếp miệng thở dài, lo lắng và bắt tay làm ngay một số việc như chằng, néo nhà cửa, khơi thông cống, rãnh v.v... Nhưng không một ai trong dân gian có thể ngờ được bão lũ lần này lại đến nhanh như thế, mạnh mẽ và kinh khủng đến thế!

Chiều ấy, không khí thật oi nồng, nặng nề. Trên nền trời đặng đông, ùn lên từng đám mây quái lạ từ vàng rắng mờ gà đổi nhanh thành đen xỉn, cứ cuộn cuộn giăng kín như chụp lấy bầu trời. Rồi gió về. Gớm! Gió ở đâu, tận vùng biển quê bão, rồn bão Philippin thổi về hay sao mà ào ạt, mạnh dữ như ri? Thế nhưng, vẫn không có hạt nước nào rơi xuống. Cho đến tận chín, mười giờ đêm vẫn chỉ mây giăng cuộn cuộn, gió thét ù ù. Trời vẫn giậm dọa, ra oai suông...

Lúc ấy khoảng ba, bốn giờ sáng. Chi chợt giật mình tỉnh giấc, đã nghe sầm sét đùng đoàng như ngô rang giòn trong cát bỏng, đã thấy ngoài trời chớp sáng loe lóe như có hàng nghìn tia hồ quang đang hàn ngang, hàn dọc, vòng vèo, chằng chịt trên nền mây quái dị. Mưa xối xả, như đổ cây nước ràn rạt, như có hàng triệu cái cối xay lúa khổng lồ đang cùng làm việc hết công suất. Gió rung, lắc, giật, hú lên từng hồi man dại! Tiếng rít của những đường dây tải điện dọc các tuyến đường thành phố nghe như xoáy vào tai. Dây điện thoại, điện đèn đều đứt phừng phứt. Cây to đổ rầm rầm, cây vừa đổ rào

rào, cây nhỏ ngã rạp, rũ rượi... Cả thành phố chìm trong bóng tối dày đặc vì mất điện. Dòng nước đục ngầu chảy từ ngoài đường vào sân, dâng lên hè, vào trong nhà, cứ lừ lừ dâng không ngừng. Mọi người quỳnh quáng chạy thóc, chạy gạo, quần áo và những vật dụng cần thiết nhất, tổng vội lên tầng hai. Nhưng đến sáng thì bố mẹ Chi quyết định phải nhanh chóng rời nhà lên thuyền tránh lụt. Ngồi co ro trên chiếc thuyền nhỏ (nhà ở sát bờ sông Hương, mẹ mình làm nghề chở đồ mà!), nhìn ra mặt sông, chỉ thấy mênh mông một biển sóng ngầu ngầu, cuộn xiết. Lênh bênh trôi theo dòng nước lũ, những cây cổ thụ bị đánh bật gốc. Hai con trâu đang hí hóp, chờ dẫn bơi bám theo, mõm ghéch lên cành cây, mắt lồi, bạc phếch, sừng và móng chân tuốt sạch, đỏ hon hồng. Xác lợn, xác bò trôi lênh phênh, lẫn với những mái tranh nhà ai bị gió tốc, tung xuống dòng sông ô nhiễm nặng nề...

Thành phố sông Hương – núi Ngự đang cố gồng mình, oằn lên để cầm cự quyết liệt với bão, lụt. Không ít gia đình cũng lâm vào cảnh khốn khó giống như nhà mình. Nhiều nhà còn thảm thương hơn. Người, súc vật không chạy kịp, ứ tắc, mắc kẹt trong nhà, bị chết chìm, chết sặc. Có người mẹ trẻ đành bất lực, kêu trời thê thảm nhìn đứa con trai mười tuổi bị dòng lũ hung bạo cuốn trôi đi mất tăm. Những khuôn mặt tái mét, hốc hác, đói khát... những ánh mắt đau đớn, mệt mỏi, tuyệt vọng. Những tiếng khóc gào chông, vợ, con, cháu... khản cả tiếng, vang trên bờ, trên sông náo nùng, ai oán!!! Thâu đêm, suốt sáng... mưa vẫn mưa, càng to! Gió vẫn gió, càng lớn! Nước vẫn cứ dâng, càng cao... Thủy Tinh lần này trút giận, ghen tuông quá mức, quyết trả thù Sơn Tinh, làm cho con cháu Hùng Vương vạ lây, khốn cực trăm bề.

Núi cao, sông hãy còn dài,

Năm năm bão oán, đời đời đánh ghen...

Thế nhưng, trong hoạn nạn, lại càng thấm đậm tình nghĩa đồng bào lá lành đùm lá rách, cứu mang, giúp đỡ nhau. Cả nước hướng về miền Trung ruột thịt hàng triệu tâm lòng anh em sẽ áo nhường cơm. Tiền bạc, quần áo, mì tôm, muối, gạo, đường, tre, gỗ... từng thuyền, từng canô, từng ô tô, từng chuyến tàu hỏa, máy bay, từ Hà Nội, Hải Phòng, từ thành phố Hồ Chí Minh, đồng bằng sông Cửu Long... hồi hải chuyển về kịp thời, đúng nơi, đúng lúc. Trong cơn nước lũ cam go, càng sáng ngời lên tinh thần chiến đấu, hi sinh anh dũng quên mình của đồng bào, của các chiến sĩ, công an và các đội viên thanh niên tình nguyện. Không quản ngày đêm, vượt lên sóng to, gió cả, mưa xối, nước ngập; các anh, các chị đã lặn mình, chui vào từng ngôi nhà, lặn cứu từng cụ già, em nhỏ, phụ nữ... đến nơi an toàn. Trong trận đại chiến một mất một còn với Thủy Tinh hung hiểm, điên cuồng, có những người con, người cháu ưu tú của Sơn Tinh, đã vì dân, cứu dân mà bỏ mình dưới dòng nước dữ, mãi mãi không thể trở về...

Nhận thùng mì tôm cùng yến gạo trợ cấp tức thời ngay trên xuồng cứu hộ gần bờ nam sông Hương, từ đôi tay nhăn nheo, bọt bọt vì lạnh và ngâm

nước quá lâu của chú thiếu úy công an trẻ măng, cả nhà mình nghen ngào, không cầm được nước mắt...

Hơn một tuần, cả nhà mình phải sống tạm bợ, vạ vật trong căn lều lợp tạm bằng nilông, bao cói. Sách vở của anh em mình trôi mất sạch. Con chó Milu rất ngoan của mình cũng bị bọn lưu manh thừa gió bẻ măng bắt trộm... Đến khi nước rút hẳn, mưa tạnh, bão tan, dòng sông Hương lại xơ xác, lặng lẽ, và mỗi một trôi ra cửa Thuận An, thì gia đình mình mới về được căn nhà cũ...

Than ôi! Chỉ còn là một đồng hoang tàn, ngổn ngang... Tất cả bị phủ lên một lớp bùn phù sa dày, đỏ quạch, linh sinh. Sau tiếng thở dài, hồi lâu... bố đánh giọng:

– Lũ, bão là việc của trời. Cả nhà mình may còn nguyên, đoàn tụ, thế là phúc lớn lắm rồi! Phải làm lại thôi! Nào mẹ nó! Nào các con! Ta cùng bắt tay vào dọn dẹp đi! Cố gắng lên! Chiều nay phường mình lại được nhận thêm chuyển trợ cấp, quyền góp bổ sung từ các trường phổ thông Thủ đô Hà Nội gửi vào đây!

Cả mấy bố con mình nghiêng răng, hăm hở lao vào dọn dẹp nhà cửa, cho mãi đến tận tối mịt mới dừng tay để ăn mì tôm rau cải mẹ nấu tạm trên nền bếp sên sệt bùn...

Bây giờ thì Chi và các bạn đã trở lại trường học rồi, nghỉ mát gần một tháng đấy. Sau lũ bão, trường học của mình cũng hoang tàn, xơ xơ, có khi còn lạnh tanh hơn sau một trận càn quét thời Mĩ – ngụy...! Các thầy, các cô, cùng cả bọn học sinh chúng mình chưa hoàn toàn lại sức, nhưng vẫn phải quyết tâm, bằng mọi cách khắc phục hậu quả để tiếp tục dạy tốt – học tốt, hoàn thành năm học lịch sử này. Chi rất cảm động và cảm ơn Li vì bộ sách giáo khoa và tập vở viết cậu gửi riêng tặng mình.

Thư đã quá dài, đành phải tạm dừng ở đây. Cho mình chuyển lời hỏi thăm sức khỏe đến hai bác và các em của Li. Hẹn Li một ngày xuân nắng ấm, chúng mình sẽ gặp nhau ở Hà Nội hoặc Huế, cũng đều hay cả!